

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 8Ek/720/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120280122
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6120280122.4

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávnenej: mal. A. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom: U. S. XX, XXX XX U. S., zák. zast. H. X. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. S. XX, XXX XX U. S., práv. zast. Mgr. René Nguyen, advokát, Moyzesova 471/1, 958 01 Partizánske, IČO: 50 152 289, proti povinnému: W. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. XXX, XXX XX T., adresa na doručovanie písomností: X. XX, W., o vymoženie výživného s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Lucia Baničová, so sídlom exekútorského úradu: B.S. Timravy 1, 917 01 Trnava, pod sp. zn.: 382EX 264/20, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/720/2020 zo dňa 7. decembra 2020, takto

rozhodol:

- I. Sťažnosť povinného zamietá.
- II. Oprávnenej voči povinnému nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 8Ek/720/2020 zo dňa 7. decembra 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa §611 ods. 3 Exekučného poriadku zamietol (I. výroková veta napadnutého rozhodnutia), povinnému nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal (II. výroková veta napadnutého rozhodnutia) a oprávnenej voči povinnému priznal nárok na náhradu trov konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie vo výške 61,23 Eur, ktoré budú v prospech oprávnenej vymáhané na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie (III. výroková veta rozhodnutia).

2. Vychádzal zo zistenia, že oprávnená sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 21.04.2020 domáhala od povinného vymoženiu výživného s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoP/55/2019, zo dňa 18.03.2020, právoplatného a vykonateľného dňa 06.04.2020. Súd po preskúmaní návrhu a príloh k nemu vydal dňa 13.05.2020 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Lucii Baničovej, so sídlom exekútorského úradu B.S. Timravy 1, 917 01 Trnava, (ďalej len „súdny exekútor“), ktorý ju vedie pod sp.zn. 382EX 264/20. Povinný svoj návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 05.06.2020 podal na poštovú prepravu dňa 11.06.2020. Súd mal za preukázané, že povinný podal návrh na zastavenie exekúcie po uplynutí lehoty v zmysle § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. po uplynutí 15 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné návrh povinného na zastavenie exekúcie posudzovať v zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku ako návrh na zastavenie exekúcie, ktorý nemá odkladný účinok, a v ktorom mohol povinný namietat' len tie skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie.

3. Povinný podanie návrhu na zastavenie exekúcie odôvodnil rozporom vymáhanej sumy s návrhom na začatie exekúcie, keď návrhom sa domáha oprávnená vymoženiu pohľadávky 2 579,00 Eur, opakovanej dávky 200,00 Eur od 4/2020 a trov právneho zastúpenia vo výške 132,45 Eur, upovedomením o začatí exekúcie sa však povinnému ukladá povinnosť zaplatiť zameškané výživné vo výške 2 679,00 Eur (bez

uvedenia, o výživné za aké obdobie má íť), bežné výživné vo výške 100,00 Eur za 5/2020, bežné výživné vo výške 200,00 Eur mesačne od 6/2020 vždy k 15. dňu v mesiaci, a trovy právneho zastúpenia v exekúcii vo výške 132,45 Eur. Povinný poukázal na to, že proti exekučnému titulu podal dovolanie, ktorým sa domáha zrušenia exekučného titulu a súčasne podal na Okresnom súde Komárno návrh na vydanie neodkladného opatrenie, ktorým žiada súd dočasne zmeniť splatnosť výživného v dôsledku mimoriadnych okolností, ktoré v dôsledku opatrení štátu zredukovali jeho príjem na štátnu kompenzačnú dávku. Povinný ďalej ako dôvod zastavenia exekúcie uviedol, že dňa 12.03.2020 (po právoplatnosti exekučného titulu) zaplatil k rukám matky oprávnenej (spolu na obe deti - A. a S. J.) sumu 570,00 Eur, v apríli a v máji po 100,00 Eur, a preto podľa povinného v tejto časti nie je vymáhaný nárok opodstatnený. Súčasne povinný pre prípad, že exekúcia nebude zastavená, požiadal, aby súdny exekútor rozhodol o povolení odkladu exekúcie na dobu 6 kalendárnych mesiacov so súhlasom oprávnenej, alebo na dobu 3 mesiacov bez súhlasu oprávnenej z dôvodov, že je fyzickou osobou, jeho jediným zdrojom príjmu je príjem zo živnosti, ktorej prevádzkovanie bolo v dôsledku opatrení súvisiacich s prevenciou šírenia ochorenia COVID 19 zastavené, a preto bez vlastnej viny nedosahoval žiadny príjem. Z uvedených dôvodov by pre neho alebo príslušníkov jeho rodiny vykonanie exekúcie mohlo mať zvlášť nepriaznivé následky. Povinný tiež namietal, že trovy právneho zastúpenia, ktoré sa vymáhajú, nie sú účelne vynaloženými trovami právneho zastúpenia, nakoľko právny zástupca podal v rovnaký deň na vymáhanie dva samostatné návrhy na základe rovnakého exekučného titulu, aj keď bolo možné podať návrh na vykonanie exekúcie v mene oboch oprávnených detí v jednom podaní.

4. Oprávnená vo svojom vyjadrení k návrhu povinného na zastavenie exekúcie so zastavením exekúcie nesúhlasila. Poukázala na skutočnosť, že povinný bol zaviazaný na platenie bežného výživného v sume 200,00 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci, vopred k rukám matky - zákonného zástupcu oprávnenej s tým, že zaostalé zročné výživné za obdobie od 02.05.2017 do 29.02.2020 vo výške 2 579,00 Eur sa otcovi povolilo splácať mesačne sumou 100,00 Eur spolu s bežným výživným pod následkom straty výhody splátok. Po právoplatnosti uvedeného rozhodnutia súdu (06.04.2020) povinný mal uhradiť bežné výživné dňa 15.04.2020 v sume 200,00 Eur a splátku zaostalého zročného výživného v sume 100,00 Eur (zo sumy 2 579,00 Eur). Nakoľko povinný uhradil titulom bežného výživného za mesiac apríl sumu 100,00 Eur namiesto 200,00 Eur, a neuhradil splátku zaostalého zročného výživného v sume 100,00 Eur, dostal sa do omeškania s úhradou bežného výživného v sume 100,00 Eur za mesiac apríl, a stratil výhodu splátok uhrádzať zaostalé bežné výživné, ktoré sa dňom 16.04.2020 stalo splatným v celej sume 2 579,00 Eur, t.j. ku dňu podania návrhu je zaostalé výživné v sume 2 679,00 Eur (100,00 Eur + 2 579,00 Eur). Pohľadávka bola teda v upovedomení o začatí exekúcie vyčíslená správne. Takisto je správne vyčíslené bežné výživné v sume 100,00 Eur za mesiac 5/2020, nakoľko povinný po podaní návrhu na exekúciu uhradil titulom výživného za tento mesiac iba 100,00 Eur namiesto 200,00 Eur a takisto je v súlade s vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23CoP/55/2019 vyčíslené bežné výživné za nasledujúce obdobie od 6/2020 v sume 200,00 Eur. Výživné za mesiac marec 2020 nie je predmetom exekučného konania, teda námietky povinného v tomto smere sú irelevantné. Trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené oprávnene z hodnoty sporu v čase podania návrhu (2 579,00 Eur) v zmysle § 10 ods. 4 s poukazom na § 13a ods. 2 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Oprávnená ďalej zdôraznila, že podanie dovolania zo strany povinného, nie je takou okolnosťou, ktorá by mala viesť k zastaveniu alebo k odkladu exekúcie, najmä pokiaľ sa jedná o výživu maloletého dieťaťa, ktorá by zastavením exekúcie mohla byť vážne ohrozená a návrh na rozhodnutie neodkladným opatrením bol Okresným súdom Komárno zamietnutý ako nedôvodný uznesením sp. zn. 11P/22/2020 zo dňa 26.05.2020, ktoré rozhodnutie bolo povinnému v čase podania návrhu na zastavenie exekúcie už známe. Vo vzťahu k námietkam povinného, že vykonanie exekúcie mohlo mať pre neho alebo príslušníkov rodiny zvlášť nepriaznivé následky, oprávnená uviedla, že povinný tieto následky nešpecifikoval, avšak povinný zasielal oprávnenej množstvo sms správ, v ktorých poukazoval na jeho veľmi priaznivú finančnú situáciu aj v čase mimoriadnych opatrení, a podľa jeho posledných informácií generuje zisk mesačne 30 000,00 Eur. Ďalej oprávnená poukázala na to, že povinný neuviedol, prečo považuje trovy právneho zastúpenia za neúčelné. Záverom oprávnená oznámila, že povinný prostredníctvom súdneho exekútora poukázal dňa 10.06.2020 titulom bežného výživného za 6/2020 sumu 38,00 Eur, a z účtu partnerky dňa 16.05.2020 sumu 200,00 Eur s poznámkou „alimenty“. Navrhla, aby súdny exekútor návrh povinného na zastavenie exekúcie, resp. návrh na odklad exekúcie zamietol ako nedôvodný a súčasne si uplatnila ďalšie trovy konania v sume 61,23 Eur za vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie. Oprávnená pripojila k svojmu vyjadreniu uznesenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 11P/22/2020-82 zo dňa 26.05.2020. Podľa ďalšieho vyjadrenia oprávnenej doručeného súdu v tejto veci exekútor hrubo porušil svoje povinnosti v konaní z dôvodu, že o takom istom návrhu zo dňa 05.06.2020 rozhodol až dňa 23.10.2020, navyše už po

odpadnutí prekážok, ktoré v čase spísania návrhu na zastavenie exekúcie (05.06.2020) ani neexistovali. K upovedomeniu o odklade exekúcie zo dňa 23.10.2020, č. k. EX 382EX 264/20-41 (podľa § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku) uviedla, že povinný nepredložil žiadny doklad o tom, že jeho živnosť je zastavená resp. prerušená. Povinný má tiež okrem príjmu zo živnosti príjem aj z prenájmu ornej pôdy na základe nájomnej zmluvy zo dňa 12.06.2019. V súvislosti s odkladom exekúcie poukázala aj na rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 1/09-29. 12. S poukazom na uvedené oprávnená žiadala, aby exekútor bezodkladne zrušil odklad exekúcie, a v exekúcii riadne a včas pokračoval, a na predložené oba návrhy povinného s totožným obsahom a dátumom neprihliadal. Súčasne si oprávnená uplatnila ďalšie trovy konania v sume 56,27 Eur za ďalšie vyjadrenie k návrhu na zastavenie exekúcie.

5. Súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie dospel k záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný, nakoľko povinný nepreukázal dôvod na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, pričom súd ani ex offo nenašiel iný dôvod na zastavenie exekúcie, v dôsledku čoho súd návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku v celom rozsahu zamietol.

6. Návrh povinného na zastavenie exekúcie posudzoval v zmysle § 61k ods. 3 Exekučného poriadku ako návrh na zastavenie exekúcie, ktorý nemá odkladný účinok, a v ktorom mohol povinný namietať len tie skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí 15-dňovej lehoty od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Vysvetli, že okrem návrhu na zastavenie exekúcie do uplynutia 15-dňovej lehoty odo dňa doručenia Upovedomenia o začatí exekúcie, môže povinný podávať návrhy na zastavenie exekúcie aj neskôr, až do okamihu zastavenia, resp. ukončenia exekúcie. V každom takomto návrhu na zastavenie exekúcie však povinný môže uviesť len tie skutočnosti, ktoré nastali po podaní predchádzajúceho návrhu na zastavenie exekúcie. Na základe uvedeného súd po preskúmaní návrhu povinného na zastavenie exekúcie zistil, že námietky v ňom obsiahnuté sa týkajú dôvodov, ktoré nastali pred uplynutím lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, a návrh na zastavenie exekúcie bol podaný po uplynutí lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, a preto s prihliadnutím na kogentnosť § 61k ods. 3 Exekučného poriadku, povinný podľa záverov súdu týmto návrhom mohol právne relevantným a účinným spôsobom namietať len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, v čoho dôsledku súd tieto povinným namietané skutočnosti vyhodnotil ako nedôvodné a nezakladajúce zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku.

7. Napriek uvedenému záveru súd opätovne preskúmal exekučný titul, ktorým je rozsudok Krajského súdu Trnava č. k. 23CoP/55/2019 - 898 zo dňa 18.03.2020, právoplatný a vykonateľný dňa 06.04.2020, ktorým krajský súd vo výroku I. predmetného rozsudku zaviazal povinného platiť výživné na maloletú oprávnenú vo výške 175,00 Eur mesačne od 02.05.2017 do 31.08.2018 a od 01.09.2018 vo výške 200,00 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci, vopred k rukám matky s tým, že zaostalé zročné výživné za obdobie od 02.05.2017 do 29.02.2020 vo výške 2 579,00 Eur sa otcovi povoľuje splácať v mesačných splátkach po 100,00 Eur splatných spolu s bežným výživným od právoplatnosti tohto rozsudku pod následkom straty výhody splátok. Po preskúmaní exekučného titulu súd vyjadril súhlas s tvrdením oprávnenej, že súdnym exekútorom vymáhaná pohľadávka je v upovedomení o začatí exekúcie vyčíslená správne, keď oprávnená sa podaným návrhom na vykonanie exekúcie domáha vymoženía zameškaného výživného spolu v sume 2 679,00 Eur, pozostávajúceho zo sumy 2 579,00 Eur (zročné výživné za obdobie od 02.05.2017 do 29.02.2020), ktorú súd v exekučnom titule síce povolil povinnému splácať v mesačných splátkach po 100,00 Eur splatných spolu s bežným výživným od jeho právoplatnosti, avšak ktorá sa stala splatnou v celom rozsahu v dôsledku omeškania povinného s úhradou už v poradí prvej mesačnej splátky v sume 100,00 Eur, a zo sumy 100,00 Eur, ktorá predstavuje zameškané bežné výživné za mesiac apríl 2020, pričom povinný súdu nepreukázal (a ani netvrdil), že by uvedené zameškané výživné uhradil pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Rovnako v správnej výške súdny exekútor vymáha aj (i) výživné za mesiac máj 2020, t. j. v sume 100,00 Eur (už ako bežné výživné, keďže návrh na vykonanie exekúcie bol súdu doručený dňa 21.04.2020), keď súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie zohľadnil platbu povinného v sume 100,00 Eur titulom bežného výživného, uhradenú priamo oprávnenej po podaní jej návrhu na vymoženie výživného, (ii) ako aj bežné výživné v sume 200,00 Eur počnúc mesiacom jún 2020.

8. Poukazujúc na § 9 ods. 1 § 10 ods. 1 písm. a) § 13a ods. 2 písm. c) § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „Vyhláška č.

655/2004 Z .z.“) dospel k záveru, že oprávnená si v návrhu na vykonanie exekúcie uplatnila aj trovy exekúcie, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, spolu v správne vyčíslenej sume 132,45 Eur, a preto aj v tejto časti je upovedomenie o začatí exekúcie vydané správne. Námieta povinného o neúčelnosti predmetných trov právneho zastúpenia dôvodná nie je, keď oprávnená má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, medzi ktoré patria aj výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Súdnym exekútorom vymáhaná suma trov právneho zastúpenia, uvedená v poverení na vykonanie exekúcie ako aj v upovedomení o začatí exekúcie, bola oprávnenou uplatnená v súlade s § 9 ods. 1, § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 2 písm. c), § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ako aj ust. § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, keď oprávnená vychádzala z tarifnej hodnoty veci 2 679,00 Eur (zameškané výživné), t. j. z výšky peňažného plnenia, určeného pri začatí poskytovania právnej služby, pričom odmenu žiadala za dva úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia a návrh na začatie konania (§ 13a ods. 2 písm. c) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. 2 x 55,605 Eur) + režijný paušál v sume 2 x 10,62 Eur (§ 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Na oprávnenosti a účelnosti predmetných trov exekúcie na strane oprávnenej nemení nič ani skutočnosť, že si oprávnená vymáha nárok na výživné v samostatnom konaní napriek tomu, že exekučným titulom bola povinnému uložená povinnosť platiť výživné aj na ďalšie dieťa, nakoľko v danom prípade ide o dva samostatné nároky a zo žiadneho ustanovenia Exekučného poriadku nevyplýva, že tí, ktorí sú oprávnení požadovať splnenie samostatných nárokov z jedného exekučného titulu, sú povinní si tento nárok uplatňovať spoločne v jednom exekučnom konaní.

9. K tvrdeniu povinného, že dňa 12.03.2020 zaplatil k rukám matky oprávnenej sumu 570,00 Eur, ktorá mala predstavovať okrem výživného na oprávnenú výživné aj na ďalšie dieťa, súd uviedol, že uvedená skutočnosť by ani v prípade, že by povinný uskutočnenie takejto platby súdu preukázal (čo však neurobil) nebola dôvodom na zastavenie exekúcie, nakoľko ak povinný takúto platbu k rukám matky oprávnenej poukázal, mal túto skutočnosť namietat v základnom konaní, pretože skutkové (prípadne právne) okolnosti, ktoré predchádzali vydaniu exekučného titulu (exekučný titul bol v posudzovanej veci vydaný až následne dňa 18.03.2020), nie je súd v exekučnom konaní oprávnený skúmať, t. j. exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal, pretože nerešpektovanie exekučného titulu by znamenalo „nepripustnú nápravu“ vykonávaného rozhodnutia. Navyše cieľom exekučného konania je vymoženie peňažnej alebo nepeňažnej pohľadávky, vyplývajúcej z exekučného titulu v prípade, keď ju povinný dobrovoľne v stanovenej lehote nesplnil, a nie opätovné hmotnoprávne skúmanie ohrozeného alebo porušeného subjektívneho práva, ktorého skúmanie a posudzovanie bolo predmetom základného konania, pričom exekučný súd zdôrazňuje, že ani prípadné vady základného (nachádzacieho) konania (ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. Doplnil, že platby povinného titulom bežného výživného za mesiac apríl a máj 2020 po 100,00 Eur boli už v upovedomení o začatí exekúcie zohľadnené (platba v sume 100,00 Eur titulom bežného výživného za mesiac apríl 2020 bola zohľadnená už v samotnom návrhu na vykonanie exekúcie). Pre úplnosť súd dodal, že dôvodom na (čiastočné) zastavenie exekúcie nie sú ani čiastočné úhrady vymáhaného nároku zo strany povinného po začatí exekučného konania, nakoľko ak k účinkom splnenia dlhu dôjde počas exekučného konania, pôjde vždy o vymoženie, resp. čiastočné vymoženie pohľadávky oprávneného, keď exekúcia bez ďalšieho v rozsahu splnenej povinnosti končí, t. j. súd v takom prípade rozhodnutie o zastavení exekúcie (resp. čiastočnom zastavení) nevydáva. Splnenie dlhu by bolo dôvodom na zastavenie exekúcie pre naplnenie dôvodu podľa § 61k ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku len vtedy, ak by k plneniu došlo ešte pred začatím exekučného konania, keď v tom prípade by bolo možné konštatovať, že oprávnený podal nedôvodný návrh na vykonanie exekúcie.

10. Vo vzťahu k argumentu povinného, že podal dovolanie, ktorým sa domáha zrušenia exekučného titulu, súd konštatoval, že aj keby povinný podal dovolanie voči exekučnému titulu, ktorú skutočnosť však povinný súdu rovnako nepreukázal, nebol by to bez ďalšieho dôvod na zastavenie exekúcie. Poukázal na konštantnú judikatúru, v zmysle ktorej podanie mimoriadneho opravného prostriedku nemá samo osebe vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu (pozri napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/04 z 19.05.2004). Dôvodom na zastavenie exekúcie by nebolo ani prípadné odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, nakoľko v prípade povolenia odkladu vykonateľnosti exekučný titul nestráca vlastnosť vykonateľnosti, len nastupuje prekážka, v dôsledku ktorej nie je možné exekúciu vykonať. V značnom smere zákon síce chráni záujmy povinného, nesmie však zároveň ani zanedbávať záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech už bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované, a aby sa uspokojenie jeho nároku neodďaľovalo (pozri Nález Ústavného

súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/04). Súd pre úplnosť veci uvádza, že v rovine exekučného konania by následkom povolenia odkladu vykonateľnosti exekučného titulu bol odklad exekúcie v zmysle § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku, o ktorom rozhoduje exekútor vydaním upovedomenia o odklade exekúcie.

11. Za iný dôvod zastavenia exekúcie, ktorý mal nastať po začatí exekúcie, podľa záverov súdu nemožno považovať ani podanie návrhu povinného na nariadenie neodkladného opatrenia, podaný na Okresnom súde Komárno, ktorým povinný žiadal súd dočasne zmeniť splatnosť výživného, keď Okresný súd Komárno uznesením č. k. 11P/22/2020 - 82 zo dňa 26.05.2020 predmetný návrh povinného (otca), ktorým žiadal dočasne znížiť svoju bežnú vyživovaciú povinnosť na maloleté deti, dočasne odložiť úhradu mesačných splátok na zaostané zročné výživné, dočasne odložiť úhradu mesačných splátok na tvorbu úspor a na zaostané zročné výživné na tvorbu úspor, zamietol. Súd tiež v uvedenom uznesení poznamenal, že Krajský súd Trnava v Trnave rozsudkom č. k. 23CoP/55/2019-898 zo dňa 18.03.2020 vyživovaciú povinnosť otca určil už v čase po vyhlásení pandémie ochorenia COVID - 19.

12. Kvalifikovaným dôvodom zastavenia exekúcie v zmysle záverov preskúmaného rozhodnutia by nebola ani prípadná nepriaznivá finančná situácia povinného, keď nemajetnosť povinného zákonodarca nezaradil medzi dôvody na zastavenie exekúcie upravených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, pri naplnení ktorých je to práve súd, ktorý exekúciu zastavuje. Exekučný poriadok v § 61 g ods. 3 Exekučného poriadku ponúka riešenie zhoršenej majetkovej situácie povinného v podobe splátkového kalendára, prípadne postup podľa § 61n písm. d) Exekučného poriadku, kedy je možné zastavenie exekúcie priamo súdnym exekútorom (nie súdom) v prípade, ak sa do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. Súd taktiež dáva do pozornosti povinného aj ust. § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor vydá upovedomenie o odklade exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania, platiteľovi mzdy povinného, banke, dlžníkovi povinného alebo iným osobám dotknutým exekúciou, ak povinný, ktorý je fyzickou osobou, podal žiadosť o odklad exekúcie a vyhlásil, že sa bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky. V zmysle § 64 Exekučného poriadku má súdny exekútor zasahovať do práv povinného len v takom rozsahu, v akom je to nevyhnutné na dosiahnutie účelu exekučného konania. Spôsob vykonávania exekúcie určí súdny exekútor v súlade so zásadou primeranosti a vhodnosti, ktorá sa posudzuje aj z hľadiska majetku, ktorým povinný disponuje. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že je práve úlohou povereného súdneho exekútora pôsobiaceho ako predĺžená ruka súdu objektívne zistiť majetok podliehajúci exekúcii a až na podklade relevantných a najmä objektívnych zistení zvoliť príslušný zákonný postup. Prijatím opačného záveru by súd povinného nespravodlivo a najmä predčasne zbavoval jeho bremena plniť si svoje záväzky priznané exekučným titulom bez toho, aby vôbec súdny exekútor mal možnosť v relevantnom časovom období objektívne zistiť jeho majetkovú situáciu (a to aj do budúcnosti) a tým aj jeho schopnosť vymáhanú pohľadávku (čo i len z časti) uhradiť. Bolo by v príkrom rozpore so základnými zásadami, na ktorých je vystavaný právny poriadok Slovenskej republiky, ako aj so znením § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, aby na podklade takejto obrany súd (na viac doposiaľ bez akýchkoľvek dôkazov o nemajetnosti povinného) poskytol povinnému ochranu v podobe zastavenia exekúcie. Inými slovami, z pohľadu exekučného súdu sú majetkové pomery povinného vo vzťahu k dôvodom na zastavenie exekúcie upravených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku bez právneho významu, keďže mu zákonom nebola zverená právomoc zastaviť exekúciu pre nemajetnosť povinného, túto možnosť dal zákonodarca len súdnemu exekútorovi (§ 61n písm. d) Exekučného poriadku).

13. Súd v napadnutom rozhodnutí zároveň poukázal na to, že novelou Exekučného poriadku, uskutočnenou zákonom č. 2/2017 Z.z., zákonodarca zveril právomoc rozhodovať o odklade exekúcie súdnemu exekútorovi (ust. § 61h ods. 1 písm. h) Exekučného poriadku), súd sa návrhom povinného na povolenie odkladu exekúcie bližšie nezaoberal. Z vyjadrenia oprávnenej vyplýva, že súdny exekútor upovedomením zo dňa 23.10.2020, č. k. EX 382EX 264/20-41 o odklade exekúcie už rozhodol. Avšak vzhľadom ku skutočnosti, že opravný prostriedok voči predmetnému rozhodnutiu exekútora nie je prípustný, sú bez významu aj námietky oprávnenej voči takémuto rozhodnutiu.

14. Súd z dôvodu, že povinný si neuplatnil trovy exekučného konania v spojení so skutočnosťou, že súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol v celom rozsahu, nepriznal povinnému

nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Po preskúmaní uplatnených trov súd priznal oprávnenej náhradu trov konania, pozostávajúcich z uplatnených trov právneho zastúpenia za úkon - vyjadrenie sa k návrhu na zastavenie konania zo dňa 01.07.2020 v sume 61,23 Eur (oprávnená vychádzala z tarifnej hodnoty veci vo výške 2 441,00 Eur, pričom výška odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny, t.j. sumu 50,605 Eur + 1 x režijný paušál vo výške 10,62 Eur), keď oprávnená bola v tomto konaní úspešná (súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol) a zároveň súd uvedené trovy právneho zastúpenia oprávnenej považoval za preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré jej vznikli v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Trovy, ktoré boli oprávnenej priznané týmto rozhodnutím, budú od povinného vymáhané v tomto exekučnom konaní na základe dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, vydanom po právoplatnosti uznesenia v zmysle § 199d Exekučného poriadku.

15. Voči tomuto rozhodnutiu súdu podal povinný sťažnosť s odôvodnením, že súd vychádzal z chybného záveru, že návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 05. 06. 2020 bol podaný na pošte 11. 06. 2020 a preto mu nemohol byť priznaný odkladný účinok. Návrh bol podaný elektronickým podaním bez zaručeného elektronického podpisu na e-mailovú adresu exekútorky, pričom originál tohto podania bol podaný na pošte dňa 11. 06. 2020 a doručený súdnej exekútorky dňa 12. 06. 2020. Návrh povinného na zastavenie exekúcie bol podaný včas a preto v ňom mohol namietať skutočnosti, ktoré nastali pred uplynutím lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. Zdôraznil, že prevádzkovanie jeho živnosti je naďalej značne obmedzené a preto úvaha povinnej, že má generovať zisk 30 000,- eur je nepodložená a v rozpore s realitou. Pokiaľ plnil dňa 12. 03. 2020 570,- eur, plnil už na základe predbežne vykonateľného rozhodnutia, čo je dôvod na upustenie od vymáhania tejto sumy. Upovedomenie o začatí exekúcie znie „na vymoženie 2579,- eur mesačne“, čo nemá oporu v žiadnom rozhodnutí súdu. Ďalej namieta, že napadnuté uznesenie mu nebolo doručené do vlastných rúk. Rozhodnutie bolo doručené jeho matke, ktoré nedisponuje osobitnou plnou mocou na preberanie zásielok určených do vlastných rúk. O doručení písomnosti sa dozvedel dňa 23. 12. 2020, nakoľko sa v mieste trvalého bydliska nezdržiava, a ako korešpondenčnú adresu uviedol adresu Koniarekova 25, Trnava, na ktorú adresu žiadal doručovať ďalšiu súdnu korešpondenciu. Žiadal súd, aby vykonal dožiadanie pošty na predloženie dokladu o prevzatí zásielky a porovnal podpisy na doručenke s podpismi na podaniach povinného, prípadne určil povinnému lehotu na zabezpečenie tohto dôkazu.

16. Oprávnená sa k sťažnosti povinného na výzvu súdu nevyjadrila.

17. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

18. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

19. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

20. Podľa § 242 CSP, sťažnosť sa podáva v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde, ktorý napadnuté uznesenie vydal.

21. Podľa § 125 ods. 1 CSP, podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

22. Podľa § 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

23. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

24. Súd konajúci o sťažnosti (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) po skonštatovaní, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti nebráni jej vecnému prejednaníu (§ 127 CSP v spojení s § 243 CSP), na podklade obsahu súdneho spisu zistil, že sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), avšak nebola podaná v zákonom stanovenej lehote (§ 242 CSP).

25. Lehota na podanie sťažnosti je 15 dní od doručenia napadnutého uznesenia (§ 242 CSP). Súd v napadnutom rozhodnutí poučil povinného o možnosti podať sťažnosť a ako aj o lehote na jej podanie. Lehota na podanie sťažnosti má charakter procesnej lehoty. Charakteristickou črtou procesných lehôt je, že sú zachované aj v prípadoch, keď sa procesný úkon v rámci lehoty nedostane do dispozičnej sféry adresáta, ale stačí, keď je doručený posledný deň lehoty osobne, alebo ak je odovzdaný orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

26. Napadnuté uznesenie bolo povinnému doručené dňa 15. 12. 2020, ktorý deň je ako deň jeho doručenia povinnému v listinnej podobe vyznačený na doručenke. Pätnásťdňová lehota na podanie sťažnosti povinnému uplynula dňa 30. 12. 2020, kedy najneskôr povinný mohol sťažnosť podať.

27. Povinný podal sťažnosť e-mailom doručeným súdu až dňa 05. 01. 2020 bez autorizácie podľa osobitného predpisu, ktoré podanie vo veci samej bolo súdu listinne doručené dňa 08. 01. 2021, čo vyplýva zo súdnej pečiatky súdu na origináli tohto podania. Z obsahu sťažnosti súd zistil, že je datovaná ku dňu 04. 01. 2021 a preto súd konštatuje, že sťažnosť bola celkom zjavne podaná po uplynutí zákonnej lehoty.

28. Pokiaľ povinný tvrdil, že napadnuté uznesenie zaňho prevzala jeho matka, ktorá nedisponuje plnou mocou na preberanie zásielok za povinného určených do vlastných rúk, súdu toto svoje tvrdenie ničím nepreukázal. Len stroho konštatoval, že súd si to má overiť porovnaním podpisov na doručenke s ostatnými podpismi na iných jeho podaniach a dôkaz o svojich tvrdeniach zabezpečí v lehote určenej súdom.

29. Súd v tejto súvislosti dopĺňa, že doručenka má povahu verejnej listiny (§ 111 ods. 1 CSP). Doručenka ako verejná listina preukazuje pravdivosť toho, čo sa v nej potvrdzuje. To znamená, že pre ňu platí vyvrátiteľná domnienka jej správnosti, pričom jej správnosť sa v súdnom konaní nedokazuje, dokazuje sa potom len jej prípadná nesprávnosť. Pokiaľ povinný tvrdil, že toto rozhodnutie prevzala bez príslušného oprávnenia (plnej moci) jeho matka, povinný v tomto smere súdu nepredložil žiadny dôkazný prostriedok (napr. výsledky reklamačného konania k tejto zásielke, prípadne písomné čestné vyhlásenie jeho matky, znalecký posudok k podpisu na doručenke, a pod.), preukazujúci pravdivosť jeho tvrdení. V tomto smere len stroho poukázal na skutočnosť, že si má súd sám porovnať podpis na doručenke s inými podpismi povinného, na čo však súdu (obsadeného sudcom) chýba potrebná odbornosť. K relevantnému záveru o tom, že podpisy s určitou mierou pravdepodobnosti pochádzajú od určitej osoby, môže relevantne zodpovedať len znalec z odboru písomoznalectvo, nie však súd. Súd upriamuje pozornosť povinného aj na skutočnosť, že v zmysle Poštových podmienok Slovenskej pošty, a. s., Všeobecná časť, bod 7.1.1. Poskytnutie informácií o zásielkach, je oprávneným subjektom, ktorému je možné poskytnúť informácie o zásielkach, aj adresát zásielky, ktorým je Slovenská pošta, a.s. povinná poskytnúť súčinnosť. Povinnému nič nebránilo v tejto veci iniciovať reklamačné konanie a požiadať o súčinnosť doručovateľa spornej písomnosti, pričom súd v reakcii na obsah podanej sťažnosti zdôrazňuje, že súdu zo žiadneho procesného predpisu nevyplyva, že by bol súd povinný ukladať účastníkom súdnych konaní lehoty na zabezpečenie akéhokoľvek dôkazu v prípade, ak o nich vedia a majú dostatočný časový priestor na ich získanie. Rovnako súd pripomína, že údaje o fyzických osobách vedené v registri fyzických osôb sa považujú za úplné a zodpovedajúce skutočnosti, kým nie je preukázaný opak (§ 23 a zák. č. 253/1998 Z.z.). Z tohto dôvodu súd nepripísal ani žiadnu relevanciu tvrdeniu povinného, že sa na adrese trvalého pobytu, kde mu súd písomnosti doručoval, nezdržiava. Správne mu bolo preskúmaného uznesenie doručované na adresu jeho trvalého pobytu evidovanú v Registri obyvateľov. Súd preto uzatvára, že je povinnosťou účastníkov konania (t.j. aj povinného) svoje tvrdenia oprieť o presvedčivé argumenty, či im dostupné dôkazné prostriedky s príslušnou relevanciou vo vzťahu k tvrdeným skutočnostiam. Samotné ničím nepodložené tvrdenia povinného o neúčinnom doručení napadnutého uznesenia potom nemohli vyvrátiť presvedčenie súdu o správnosti údajov vyznačených na doručenke, podľa ktorých bolo povinnému doručené napadnuté uznesenie v listinnej podobe dňa 15. 12. 2020.

30. Tvrdenia povinného by bolo možné podľa ich obsahu posúdiť aj ako návrh povinného na odpustenie zmeškania lehoty na podanie sťažnosti. Pre úplnosť je preto potrebné zdôrazniť, že ustanovenia § 122 CSP upravujúce podmienky odpustenia zmeškania lehoty v civilnom procese, nemožno v exekučnom konaní aplikovať, keďže ich použitie Exekučný poriadok v § 201 ods. 1 písm. a) výslovne vylučuje. V exekučnom konaní teda nie je možné odpustiť za žiadnych okolností zmeškanie lehoty. Ide o tradičné normatívy v rámci exekučného konania, ktoré súvisia so skutočnosťou, že exekučné konanie je budované na princípe legálneho poriadku (opak arbitrárneho poriadku), ktorý sa vyznačuje zákonným koncentrovaním procesných úkonov účastníkov konania do určitej fázy konania s následkom procesnej preklúzie.

31. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažnosť nie je v zmysle ustanovení CSP zaradená do katalógu opravných prostriedkov, ale zákon ju vymedzuje ako prostriedok procesnej obrany proti uzneseniu súdu prvej inštancie (§ 239 CSP), procesným následkom oneskorene podanej sťažnosti je jej zamietnutie podľa § 250 ods. 1 CSP.

32. Napriek uvedeným skutočnostiam sťažnostný súd dopĺňa, že pokiaľ povinný namietal, že jeho návrhu na zastavenie exekúcie súd v rozpore so zákonom nepriznal odkladný účinok, sťažnostný súd k tomu uvádza, že podanie vo veci samej bez autorizácie je potrebné dodatočne doručiť buď v listinnej alebo v elektronickej podobe s autorizáciou. Obsahovo musí ísť o totožné podanie. Táto lehota na doplnenie je hmotnoprávna a nie je možné ju predĺžiť. Ak v tejto lehote nie je podanie riadne doplnené (napr. absentuje na ňom podpis osoby, ktorá podanie urobila), neprihliada sa naň. Nenastanú vôbec jeho účinky, konanie o návrhu na zastavenie exekúcie ním nie je začaté (nie je zmenený priebeh exekúcie) a súd o ňom vôbec nerozhoduje. Súd pri tom v zmysle § 125 ods. 2 CSP k dodatočnému podaniu (doplneniu) nevyzýva. Ak dôjde k dodatočnému doručeniu podania vo veci samej v listinnej podobe v rámci plynutia desaťdňovej lehoty bez autorizácie, súd na podanie urobené v el. forme neprihliada, prihliada len na takto doručené listinné podanie.

33. Povinný síce podal podľa predložených listín návrh na zastavenie exekúcie prostredníctvom e-mailu dňa 05. 06. 2020, ktoré je podaním vo veci samej, teda elektronicou formu bez autorizácie, toto podanie však nedoplnil v listinnej alebo v elektronickej podobe s autorizáciou, jeho listinné doplnenie bolo doručené súdnemu exekútorovi dňa 12. 06. 2020 nepodpísané. Správne potom postupoval súd obsadený vyšším súdnym úradníkom, keď neprihliadol na neautorizované podanie povinného zo dňa 05. 06. 2020, ktoré nebolo doplnené zákonom predpísaným spôsobom (§ 125 CSP), a ďalej priznal procesné účinky len listinnému podaniu povinného odoslanému na poštovú prepravu dňa 11. 06. 2020 a doručenému súdnemu exekútorovi dňa 12. 06. 2020, vo vzťahu ku ktorému súd povinného v súlade s § 129 CSP vyzval, aby ho doplnil o jeho podstatnú náležitosť, ktorou je podpis povinného, za účelom identifikácie povinného ako účastníka konania a autenticity jeho podania. Správne potom súd dospel k záveru, že sa jedná o návrh na zastavenie exekúcie bez odkladného účinku, v ktorom môže povinný namietat len skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku (§ 61k ods. 3 Exekučného poriadku).

34. Sťažnostný súd ďalej povinnému pripomína, že napriek uvedenému sa súd obsadený vyšším súdnym úradníkom podrobne vysporiadal s jeho obranou proti exekúcii a v okolnostiach daného prípadu povinnému presvedčivo vysvetlil, prečo jeho námietky proti exekúcii nie sú dôvodné. Z obsahu podanej sťažnosti je zistiteľné, že povinný v nej ani neuviedol, v čom považuje závery prezentované v preskúmanom rozhodnutí za nesprávne a svojou sťažnostnou argumentáciou sa povinnému nepodarilo vyvrátiť ich správnosť. Súd konajúci o sťažnosti sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia a v podrobnostiach naň preto odkazuje. Z obsahu súdneho spisu mal sťažnostný súd potvrdený skutkový stav tak, ako ho zistil aj súd v napadnutom uznesení a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje dostatočný podklad pre prijaté rozhodnutie, pričom poskytuje primeranú odpoveď aj na povinným uplatnené dôvody sťažnosti.

35. V reakcii na obsah podanej sťažnosti súd považuje nad rámec podrobného odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia za potrebné dodať, že súd pri posudzovaní tohto prípadu vychádzal zo samotného účelu vykonávacieho konania, ktorého je zaistiť ochranu práva toho, komu takáto právo bolo priznané vykonateľným exekučným titulom. Ak je súčasťou rozhodnutia orgánu verejnej moci uloženie

povinnosti, náš právny poriadok predpokladá, že jej adresát si ju voči osobe oprávnenej splní dobrovoľne, v lehote a spôsobom ustanoveným v tomto rozhodnutí. Inštitút núteného výkonu takéhoto rozhodnutia možno uplatniť vtedy, keď nie je zo strany povinného oprávnenému poskytnuté priznané plnenie riadne a včas, teda vo výške a v lehote určenej vykonávaným rozhodnutím. Z ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku jednoznačne vyplýva, že exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať plnenie z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nesplnil to, čo mu exekučný titul ukladá. Pokiaľ si potom povinný svoju povinnosť voči oprávnenému nesplnil tak, ako mu to ukladá predložený exekučný titul, oprávnený má zákonom priznanú možnosť domáhať sa jeho núteného výkonu. Povinný v konaní ani netvrdil, že by si voči oprávnenému svoju súdom určenú povinnosť splnil. Aj sťažnostný súd potom dospel k záveru, že exekúcia sa začala dôvodne.

36. Porovnaním výrokov a záhlavia predloženého exekučného titulu a vydaného poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že oprávnený sa voči povinnému domáha vymoženia toho, čo mu priznáva vykonateľné súdne rozhodnutie, pričom súd zdôrazňuje, že vecná legitímácia oprávneného a povinného ako aj ich označenie plne korešponduje s predloženými exekučnými titulmi.

37. Úlohou exekučného súdu je rozhodovať o zastavení exekúcie len v prípadoch existencie skutočností, pre ktoré je exekúcia neprípustná (§ 61k ods. 1 Exekučného poriadku). Z povahy exekučného konania vyplýva, že musí ísť o také skutočnosti (pokiaľ logicky porovnáme jednotlivé dôvody zastavenia exekúcie zo strany súdu), pre ktoré je ďalší výkon exekúcie spôsobilý založiť kolíziu s procesnými zásadami, ktoré môžu mať podklad v práve hmotnom, na ktorých je exekúcia ako procesný inštitút vybudovaná, alebo sú protichodné vo vzťahu k účelu, ktorý sa exekúciou sleduje, a to je zaistenie efektívneho splnenia povinnosti priznanej exekučným titulom.

38. Na podklade tohto výkladu je zrejmé, že ani prípadný nesprávny predpoklad oprávnenej o príjmoch povinného nemá charakter takej skutočnosti, ktorá by v danom prípade zakladala neprípustnosť exekúcie, keďže ako už bolo uvedené vyššie, všetky zákonné podmienky vedenia exekúcie na majetok povinného na podklade predloženého exekučného titulu boli splnené.

39. Súd preskúmaním upovedomenia o začatí exekúcie nezistil, že by sa v ňom uvádzalo, že exekučný titul znie na „vymoženie 2579,- eur mesačne“. Pre úplnosť sťažnostný súd dodáva, že exekučná činnosť vykonávaná súdnym exekútorom je proces duševnej činnosti, ktorého výsledkom je navonok prejavovaný individuálny právny akt súdneho exekútora. Pri takomto procese nie je možné predpokladať absolútnu neomylnosť osôb zúčastnených na príprave a tvorbe jeho vonkajšej podoby. Ani pri vyhotovení upovedomenia o začatí exekúcie podľa § 61 a nasl. Exekučného poriadku sa súdny exekútor nemusí vyhnúť chybám v písaní, či iným zrejmych nesprávnostiam. Zistené nesprávnosti v upovedomení o začatí exekúcie je súdny exekútor povinný odstrániť vydaním opravného upovedomenia podľa § 200 Exekučného poriadku v spojení s § 224 CSP per analogiam. Už z intencií názvu tohto aktu súdneho exekútora vyplýva, že exekútor ním len upovedomuje povinného o začatí exekúcie, ktorá však začína už doručením poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku). Prípadné zrejme nesprávnosti v upovedomení o začatí exekúcie preto nie sú pre posudzovanie prípustnosti vedenia exekúcie v časti nároku oprávneného priznaného exekučným titulom nijako významné, keďže sa nejedná o skutočnosti, ktoré by akýmkoľvek spôsobom bránili vymáhateľnosti exekučného titulu a nedosahujú preto intenzitu skutočností predpokladaných v ust. § 61 k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, ktoré vedú k zastaveniu exekúcie. Opačným výkladom by súd dospel k absurdnému záveru, kedy by len v dôsledku akejkoľvek formálnej chyby súdneho exekútora (prípadne jeho administratívneho pracovníka) pri vydaní upovedomenia o začatí exekúcie zbavil natrvalo povinného jeho povinnosti splniť si voči oprávnenému svoj záväzok z exekučného titulu, čo je v priamom rozpore s účelom exekučného konania. Tejto obrane povinného proti exekúcii preto sťažnostný súd nemohol pripísať žiadnu relevanciu.

40. Z uvedených dôvodov, súd sťažnosť povinného podľa § 250 ods. 2 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku zamietol, nezistiac žiadne dôvody na zastavenie exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku a ani žiadne pochybenia vyššieho súdneho úradníka, ktoré predchádzali vydaniu napadnutého rozhodnutia, či pochybenia povereného súdneho exekútora, ktoré by zakladali povinnosť súdnej ingerencie.

41. Podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

42. Podľa § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

43. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

44. Podľa § 199e Exekučného poriadku, ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene. Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby; a ak ide o exekúciu na vymoženie práva na peňažné plnenie, patrí mu náhrada týchto trov právneho zastúpenia najviac vo výške vymáhaného nároku podľa stavu ku dňu vydania poverenia na vykonanie exekúcie.

45. V ustanovení § 255 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieňa zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnená bola v tomto konaní úspešná (súd sťažnosť povinného zamietol), voči povinnému jej tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré jej vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnená si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnému neuplatnila a ani jej žiadne trovy konania nevznikli, keďže sa k sťažnosti povinného nevyjadřila. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy konania o sťažnosti neuplatnil a ani nevyčíslil. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP a čl. 17 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o sťažnosti princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov exekučného konania oprávneného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak účastník konania o náhradu trov zjavne neprejavil záujem a ani si ich nevyčíslil, je v podmienkach exekučného konania na mieste rozhodnúť tak, že sa mu nárok na náhradu trov daného konania nepriznáva. Prihliadol najmä na skutočnosť, že exekučné konanie je ovládané dispozičným princípom a exekučný súd nesmie viesť exekúciu voči povinnému v rozsahu, ktorý oprávnený nepožaduje a poverenie na vykonanie exekúcie resp. dodatok k povereniu (ktorý tvorí podklad pre vymáhanie ďalších trov exekúcie oprávneného) vydá len za účelom vymoženia oprávneným požadovaného nároku. Z uvedených dôvodov sťažnostný súd oprávnenej voči povinnému nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal (II. výrok).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (I. výrok), proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (II. výrok) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (I. výrok) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (II. výrok) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).